

Sortir de la bombolla

A mic lector, t'he de reconèixer que tinc la sort de viure en una bombolla. En un món que és notablement millor que la resta del món. Un espai on les persones tenim més oportunitats i menys riscos. Bé, suposo que segurament si estàs llegint aquest text, tu també vius en una bombolla com jo. Molts de nosaltres vivim en un espai irreal. Basat en els conceptes de l'estat del benestar que tan van potenciar els països més desenvolupats del món en la segona meitat del segle passat. Han creat espais on bona part de la població pot gaudir d'una correcta sanitat pública, un espai on qui vol, pot estudiar, ja sigui a primària o secundària o inclús la universitat. On la majoria de gent pot accedir a un habitatge ja sigui de compra o de lloguer, més gran o més petit. També en aquest espai, la majoria de la població pot fer esport en condicions i tenir força opcions de lleure.

Ara bé, no tothom tenim la sort de viure en aquesta bombolla. Hi ha vida més enllà d'aquest espai. Jo el vaig descobrir fa 30 anys. Tenia 13 anys i cursava 8è d'EGB al col·legi Maristes. Allí, l'extraordinari professor i germà marista Antonio Alegre ens va convèncer a uns quants alumnes per ajudar-lo en el projecte Mà Oberta. Ens reuníem 2-3 tardes a la setmana i treballàvem repartint aliments, roba i altres elements que havíem recollit setmanes abans visitant nombrosos domicilis

de Lleida. I el primer dia que vam sortir a repartir, amb la furgoneta conduïda pel germà Antonio i tot escoltant Joaquín Sabina al radiocasset, va ser una experiència duríssima. Ens vàrem dirigir a un dels barris més pobres de la nostra ciutat. Vaig pujar les escales totalment atemorit ja que hi havia un ambient al que no estava gens acostumat. Vàrem entrar en una casa a portar menjar i roba. Allí hi havia una família molt humil amb un nen que devia tenir la meua edat i es trobava al llit, amb una bombona d'oxigen respirant amb dificultat. Ens van dir els pares que estava així per culpa de les drogues. Era la primera vegada que jo sortia de la bombolla. Fins aquell moment em pensava que la vida era anar a col·legis normals, al meu club esportiu, tenir uns pares normals, no tenir dificultats per menjar i tenir un habitatge... Però de sobte em vaig adonar que hi havia un altre món fora de la bombolla. Que hi ha gent que té autèntiques dificultats, que

**Ajudar els demés no és només
una obligació moral, també
una forma d'ajudar-nos**

MOLT PERSONAL
XAVI ROCA
@XAVIROCA1

hi ha persones que estan excloses de la nostra societat. Fins aleshores ho desconeixia o em pensava que només hi havia problemes greus en algunes zones d'Àfrica. Però no era així, ben a prop nostre hi ha gent amb moltes dificultats, que pateix i que viu fora de l'estat del benestar. Aquella primera trobada amb la realitat va ser dura però alhora molt enriquidora. Em va servir per valorar bé el que tenia i també per recordar que cal ajudar als que més ho necessiten. Sortir de tant en tant de la bombolla en la que vivim és realment útil. En primer lloc ens permet millorar el nostre estat. Quan de vegades estem tristos o pensem que tenim problemes seriosos, un toc de realitat, un toc d'humilitat i de veure que hi ha gent que sí que té problemes seriosos ens pot ajudar molt. A més, quan pots ajudar a algú que ho necessita, no només l'ajudes a ell sinó també t'ajudes a tu mateix. Sol augmentar la teua felicitat i la teua pau interior i de ben segur t'ajudarà a trobar-te millor. El món necessita que els que estem dins de la bombolla fem un esforç per ajudar els que estan a l'altre costat. Estic segur que en la majoria de casos ens costaria ben poc i la millora que aconseguiríem seria força gran. Ajudar als demés no és només una obligació moral sinó una magnífica forma d'ajudar-nos a nosaltres mateixos. Som-hi!